

Pericopa VaYikra - „Și I-a chemat [Domnul] pe Moise” [anul 5784]

Pericopa noastră ca și tot humașul (cartea) al treilea VaYikra (Levitic) începe cu un cuvânt care i-a dat și numele „VaYikra” (a chemat) ויקרא. Cuvântul pare a fi inutil aici dacă citim întregul verset: „Și I-a chemat [Domnul] pe Moise și Domnul I-a vorbit din Cortul Întâlnirii spunând” (Levitic 1:1). Dacă Domnul I-a vorbit, de ce era nevoie să-l și cheme? Rași ne explică: „La toate vorbele și la toate zicerile și la toate poruncile le-a avansat o chemare – un cuvânt de afecțiune, un cuvânt pe care îngerii Domnului îl folosesc, căci s-a spus „Și chemau unul către celălalt și ziceau...” (Isaia 6:3).

Rași adaugă: „L-a chemat, înseamnă că i-a impus cu afecțiune lui Moise să se prezinte la misiune”. Marele rabin contemporan Jonathan Sacks ne învață că aceasta este una din ideile de bază ale gândirii occidentale, ideea de chemare la o misiune, ideea că omul își alege profesia sau drumul în viață nu doar pentru beneficiile de care s-ar putea bucura, ci și pentru că el simte că a fost chemat să facă asta.

În Tanach găsim multe chemări de acest fel. Așa a fost cu Avraham când Domnul I-a chemat la jertfirea lui Isaac, iar el i-a răspuns „Iată-mă” (Geneza 22:1). De asemenea cu Moise când Domnul I-a chemat să se apropie de tufiș, iar el a răspuns „Iată-mă” (Exod 3:4). La fel și profetul Isaia când a fost dedicat în viziunea în care el vede pe Domnul pe tron întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?”, iar el răspunde „Iată-mă, Trimite-mă” (Isaia 6:8).

Emoționantă este povestea lui Samuel. În 1Samuel cap. 3 ni se povestește cum Domnul I-a chemat din somn de trei ori, iar el a crezut că dascălul său Eli îl cheamă. Până când acesta l-a lămurit și Eli i-a spus: „Vorbește, Domnule, căci slujitorul tău ascultă” (1Samuel 3:9). Tânărul nu și-a închipuit că Dumnezeu îl va chema la misiune, dar iată-l – profet, care i-a uns pe primii doi regi ai Israelului: Saul și David.

Să ne întoarcem la acest cuvânt „Va Yikra”. În afara faptului că acest cuvânt pare a fi inutil, comentatorii se întreabă de ce Dumnezeu trebuia să-l cheme pe Moise? El vorbise deja cu acesta de câteva ori. Unii comentatori susțin că am învățat la sfârșitul cărții Exod, că Moise nu putea veni la Tabernacol de oarece Domnul Dumnezeu se află acolo și de aceea El trebuia să-l cheme ca Moise să vină acolo: „Și Moise nu a putut să intre în Cortul Întâlnirii, căci norul sălășluia asupra lui și slava Domnului umplea Tabernacolul” (Exod 40:35).

Există aici un episod de îndepărtare de la Dumnezeu – cât se construia Tabernacolul. Nu numai Moise, ci și lucrătorii și meșteșugarii puteau să intre nu numai în Tabernacol, ci și în Sfânta Sfintelor. Din momentul în care s-a completat construirea Tabernacolului pe care l-au construit din banii lor, în timpul lor și cu talentul lor, nu mai

puteau intra înăuntru. Probabil că acesta este momentul în care Moise înțelege că el este chemat din nou să medieze între ceruri și pământ.

Cuvântul acesta mai conține o curiozitate. Este vorba despre felul în care este scris acest cuvânt în sulurile și cărțile de Tora. Regula obligatorie este ca litera *alef* א de la sfârșitul acestui cuvânt ויקרא să fie scrisă cu literă puțin mai mică decât celelalte. În masora (setul de reguli de scriere și citire al Tanachului) se numește *alef zeira* אלהי זעירא, adică „alef mititică”.

La aceste reguli de masora, există și un mare număr de explicații și comentarii. Deoarece aceste reguli s-au finalizat după scrierea tratatelor de Mișna și Talmud, ele apar mai ales la înțelepții din Evul Mediu. Despre această literă este notorie explicația dată de marele rabin din Germania, sec. 13, Rabi Meir din Rothenburg (Maharam) în cartea sa dedicată acestui subiect „Alef zeira”. El explică în felul următor: Moise care era, după cum el îl caracterizează un „modest mare” a vrut să scrie VaYekar (în loc de Vayikra), adică ויקר nu ויקרא, adică fără *alef*. În felul acesta cuvântul înseamnă „s-a întâmplat” și nu „l-a chemat”. Cu alte cuvinte, din modestie el a vrut să scrie că Domnul i-a apărut în vis (din întâmplare) și nu în realitate. Însă Dumnezeu i-a poruncit: „Scrie VaYikra”. Moise a tot ezitat și până la urmă a adăugat un *alef* mai mic decât celelalte din Tora.

Aceiași idee în două variante diferite sunt prezentate de alți doi înțelepți. Cel mai recent este Rabi Zevi Zeev Goldelberg din orașelul Beregszasz din Ungaria (astăzi Berehove în Ucraina), care în anul 1911 a publicat o carte pe același nume „Alef zeira” (se află sub titlul articolului).

Să încheiem cu învățătura Rabinului Sacks despre acest cuvânt și despre această chemare. Când noi vedem o prihană care trebuie reparată, o maladie care trebuie vindecată, o lipsă care trebuie completată și simțim că aceste nevoi ne cheamă, atunci noi ne apropiem (de Divinitate), cât se poate apropia în aceste zile fără profeție, ca să auzim chemarea Domnului către noi, acest „VaYikra”. De ce apare acest cuvânt tocmai aici, în fruntea celei de a treia cărți de Tora, cea centrală, din mijloc? Fiindcă această carte este despre jertfe și acesta este și rolul chemării. [Noi suntem gata să jertfim , cu alte cuvinte să sacrificăm jertfe când simțim că aceasta este o parte din misiunea la care noi am fost chemați.](#)